

skaperna. *Det är mig för h-t*, öfvergår mitt förstånd. — *d* (estet.) Se *Sublim*. *Salomos h-a visa*, benämning på en af konung Salomo författad, poetisk skrift i bibeln. — *e* (ret.) *Den högre stilen*, som höjer sig öfver den vanliga, genom större prydlighet och behag. — Substantivt säges: *De h-e i landet*, de maktige, högt uppsatte, förnämne. (Estet.) *Det h-a*, se *det Sublima*.

HÖG, m. 2. 1) Säges om något, som är upphopadt. *En h. af kol, bräder. Penningar i stora h-ar. Lägga kort i h-ar.* — *Syn.* Hop, Bräte. — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: *Kol-, Bräd-, Penning-, Korthög*, m. fl. — 2) Uppkastad jord, i form af en kulle. *En h. af jord, af sand.* Har sammansättningarna *Jord-, Sandhög*, m. m. — 3) Se *Grafhög*. *Kettil Okristen gick lefvande i h-en.*

HÖGA, v. a. 1. 1) Uppstapla, lägga i högar. — 2) Sätta i grafhög. *H. en död.*

HÖGADEL, hö'gå'del, m. sing. De högre klasserna af adeln i ett land. *Till h-n räknas prinsar, furstar, hertigar, markgreffvar eller markiser*, m. fl.

HÖGADLIG, a. 2. Som tillhör eller har afseende på högadeln. *Ers h-a nåd*, uttryck, som af lägre personer i tilltal fordom brukades till personer af den högre adeln.

HÖGAFFEL, m. 2. pl. — *gafflar*. Se *Hö-tjuga*.

HÖGAKTA, hö'gå'cka, v. a. 1. Hysa mycken aktning för någon, högt akta. *Jag h-r honom för hans goda hjerta.* — Part. pass. *H-d* brukas ofta adjektivt, t. ex.: *En allmänt h. person*, synnerhet som titel i utanskriften på bref till ståndspersoner af något anseende i sin krets, då vanligtvis föregånget af *Ädel*, t. ex.: *Till Bruksinspektoren Ädel och Högaklad, Herr N. N.* — *Högaklad* räknas för mindre än *Högadel*, men för mer än *Välaktad*. — *Högakande*, n. 4.

HÖGAKTNING, f. 2. Hög grad af aktning. *Jfr. Aktning*, 1 o. 2. *Hafva, hysa h., mycken h. för någon. Alla visa honom största h.* — Brukas som höflighetsuttryck i underskriften på bref, t. ex.: *Med h., med mycken h., med all h., med största h., med sann h. förblifver &c., har äran teckna &c.*

HÖGAKTNINGSFULL, a. 2. 1) Som hyser mycken högaktning för någon. *Han visade sig ganska h.* — 2) Som röjer, utvisar högaktning. *Visa någon en h. uppmärksamhet.* — *Högaktningsfullt*, adv.

HÖGALTARE, n. 4. Förmästa altaret i en katolsk kyrka.

HÖGANLOFTSBUR, m. 2. Uttryck, som förekommer i de gamla folkvisorna och hvarmed förstods en öfverbyggnad på boningshusen, der de förmästa boningsrummen voro, bland dem äfven för kvinnorna.

HÖGBARMAD, a. 2. Som har hög barm.

HÖGBEMÅLT, hö'gbemålt, a. 1. Bemålt. Brukas endast i fråga om en förut omtalad hög person.

HÖGBEN, hö'gbén, n. 3. 1) (byggn. k.) Bjelke, som stöder taksparrarna mot takstolarna på en byggnad. — 2) *Helga h.*, se *Helgahögben*.

HÖGBENT, a. 1. Som har höga ben.

HÖGBERG, n. 3. Berg, som är mer än 6000 fot högt.

HÖGBLÅ, a. 2. Mörkblå.

HÖGBOREN, a. 2. Af hög börd. Brukas endast om och till furstliga personer. *H-rne furste!*

HÖGBRÖSTAD, a. 2. Som har högt bröst.

HÖGBÅTSMAN, m. 3. pl. — *män*. Förste båtsmannen på ett örlogsfartyg, som med en hvis-selpipa ger signal åt matroserna vid segels till-sättande, refning, o. s. v.

HÖGD, se *Höjd*.

HÖGDJUR, n. 3. Sådant slags villebråd, som endast under en viss tid af året får skjutas. *H. äro elg, kronhjort, dofhjort, rådjur, vild ren och svan.*

HÖGDRAGEN, a. 2. neutr. — *et*. 1) Som i tal, skick och väsende röjer öfvertygelse om egen öfverlägsenhet. *En h. menniska.* — 2) Som röjer, tillkännagifver en sådan öfvertygelse. *H. min, uppsyn, blick.* — *Syn.* (för begge bem.) Se *Högmodig*.

HÖGDRAGENHET, f. 3. Egenskapen att vara högdragen. *Visa mycken h. emot någon.* — *Syn.* Se *Högmod*.

HÖGDRAGET, adv. På ett högdraget sätt, med högdragenhet. *Tala, svara, blicka h.* — *Syn.* Se *Högmodigt*.

HÖGELIGEN, se *Högligen*.

HÖGER, hö'gr, a. (utan infel. i neutr. sing.) Betecknar den sida af ett föremål, som har ett motsatt läge till den Venstra (jfr. *Venster*). Brukas alltid i bestämd form utom i vissa adverbiala sammanställningar. *Högra armen, handen, benet på en menniska. Ge en högra handen*, äfv. (fig.) gifva en företråde. *Taga högra handen*, äfv. (fig.) taga företrädet, försteget, hafva högre rang. (Fig.) *Högra hand*, allt i allom, t. ex.: *Han är hennes h. h.*, styr, leder och hjälper henne i allt. *På högra handen, sidan* eller *på h. hand, sida* eller äfv. *på, till, åt h.*, på den sida, som är motsatt till den venstra. *Till h. om* ell. blott *h. om*, på högra sidan om. *Till, åt h.*, på den sida som är motsatt till venster. *H. om!* kommandoord, som betyder: 90 graders vändning åt höger. *Göra h. om*, göra en sådan vändning. *Ett h. om*, en dylik vändning.

HÖGFÄRD, hö'ggfärd, f. sing. 1) Högmod, som ger sig tillkänna genom böjelse för prål och prakt, genom begär att lysa. — 2) Se *Högmod*.

HÖGFÄRDAS, v. d. 1. 1) Vara högfärdig, visa tecken till högfärd. — 2) (vanligare) Vara stolt, högmodig öfver något. *H. öfver en ting. Det är löjligt att h. öfver andras förtjenster.* — *Syn.* Se *Högmodas*.

HÖGFÄRDIG, a. 2. Intagen af högfärd. *En h. menniska.* — Man säger äfven: *En h. själ; ett h-t sinne.* — Brukas stundom substantivt, t. ex.: *Gud står emot de h-a.* — *Syn.* Se *Högmodig*.

HÖGFÄRDIGT, adv. På ett högfärdigt sätt, med högfärd. — *Syn.* Se *Högmodigt*.

HÖGFÄRDSJEFVUL, m. 2. (fam.) *H-en*, högfärden, personifierad. *H-en har farit i honom*, han har blifvit högfärdig.

HÖGFÖRRÅDARE, m. 3. En, som gjort sig skyldig till högförräderi.

HÖGFÖRRÅDERI, n. 3. Förbrytelse, då en statsborgare i fiendligt afsigt företager ett angrepp emot statens bestånd, antingen i dess helhet eller i några af dess väsendtliga delar. *H. mot statens öfverhufvud* eller *emot dess författning. Begå, göra sig skyldig till h.*

HÖGFÖRRÅDISK, a. 2. Som innehåller högförräderi. *H-a planer, anslag.*

HÖGGREFLIG, a. 2. Sades fordom i samma mening som *Greflig*, i det ödmjuka smickerspråket af lägre personer. *Ers h-a nåde.*